

JOANA MARCÚS

**CIUTATS DE
CENDRA**

TRILOGIA FOC

fanbooks

JOANA MARCÚS

**TRILOGIA
FOC**

CIUTATS DE CENDRA

Traducció de Núria Artigas Bellolell,
Cisco Figueroba Rubio i Aïda Garcia Pons

Fanbooks

Títol original: *Ciudades de cenizas*

© Joana Marcús, 2022

© de les il·lustracions de coberta i d'interior: Ana Santos, 2022

© de la traducció: Núria Artigas Bellsollell, Cisco Figueroba Rubio
i Aïda Garcia Pons, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: maig del 2022

ISBN: 978-84-18327-98-8

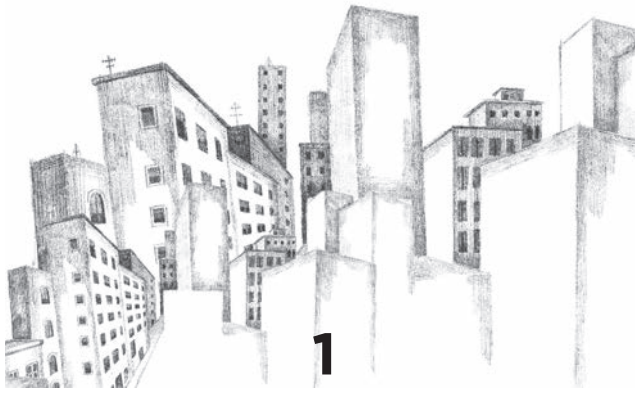
Dipòsit legal: B. 4.623-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

LA NOIA QUE JA NO SABIA QUI ERA

Feia només unes hores, tan sols era una noia espantada per l'atac que havia patit la seva ciutat.

Feia uns dies, tan sols era una alumna la principal preocupació de la qual era travessar un circuit amb cordes.

Feia uns mesos, tan sols era una noia que acabava d'arribar i en qui ningú semblava confiar del tot.

Feia uns mesos, només era una androide sense nom.

I, en aquell moment..., l'Alice ja no estava segura de qui era. L'única cosa que tenia clara era que estava molt espantada.

Després d'haver-ne desvelat el número i la identitat, els guàrdies l'havien tancat a la sala d'actes. L'havien emmanillat i assegut a la taula dels guardians. L'Alice havia pensat que avisarien la Deane i en qüestió de minuts ja l'estarien jutjant, però no va ser així. De fet, els minuts es van convertir en hores, i aquestes, en una tortura insuportable.

Mentalment, només per entretenir-se, va idear uns quants plans de fugida. El primer era trobar una palanca amb la qual pogués obrir una finestra. També havia sospesat esperar rere la porta principal i, tan bon punt aparegués un guàrdia, abraonar-s'hi i robar-li l'arma. Una altra opció era buscar una possi-

ble sortida per darrere, potser per la zona on s'acostumaven a reunir els guardians abans dels judicis.

El problema era que, per dur a terme tots aquells plans, necessitava desempallegar-se de les manilles. I no trobava com fer-ho.

Gairebé va poder visualitzar el Rhett i la Tina parlant amb la Deane, intentant convèncer-la que no li fes mal. Potser el Tom i la Shana estarien al costat de la Deane, recalcant com n'era, de perillosa, l'Alice; fins i tot el Kenneth semblava una bona opció per ocupar aquell lloc. A l'altra banda de la ciutat, la Trisha se sentiria traïda per no haver descobert la condició de l'Alice fins aleshores. Com a mínim el Jake s'hauria posat fora de perill i s'hauria desfet del ganivet amb què havia intentat ferir els qui l'atacaven per guanyar temps.

Va girar el cap en detectar moviment a l'altra banda de les finestres. Un dels alumnes de la Deane vigilava l'edifici, tranquil, fent tombs al voltant de la construcció. L'Alice ja havia presenciat tres relleus i, tenint en compte que els torns acostumaven a ser de dues hores, suposava que ja en devien haver passat sis, si fa no fa, des que l'havien tancat. No era pas cap gran consol.

Ja se li havien tancat els ulls tres vegades quan va recolzar la galta a la taula de fusta. No es volia quedar adormida; la idea que algú entrés sense ser-ne conscient feia que el cos se li tensés de terror. Va respirar fondo, tot acomodant el cap sobre la superfície dura, i va tornar a abaixar les parpelles sense adonar-se'n.

—Hauries de mantenir els ulls oberts, Alice.

Els va obrir a poc a poc, confosa, i li va semblar veure algú assegut al seu costat. Aquella persona va apuntalar els colzes sobre la taula; la bata blanca i immaculada que duïa contrastava amb l'aspecte marronós i descuidat de l'estança. L'Alice va alçar la mirada, va resseguir-li el coll fins a arribar als cabells

castanys tirats cap enrere amb gràcia, la barba curta del mateix color i un parell d'ulls càlids que estaven clavats en ella.

—Pare? —va preguntar amb veu arrossegada, fatigada—. Què hi fa, aquí?

—Em sembla que el que ens hauríem de preguntar és què hi fas tu, aquí, Alice. Et vaig dir que t'allunyessis sempre dels rebels.

—Em va dir que em dirigís cap a l'est i això és el que he fet —es va justificar ella amb un fil de veu—. Més enllà no hi ha res, pare. Només aigua.

L'home no va oferir cap explicació. De fet, ni tan sols va mostrar penediment. Es va limitar a fer que no amb el cap a poc a poc.

—No hauries de ser aquí. Ara ja coneixen el teu secret, corre perill.

—No em puc escapar. Que no ho veu? M'han emmanillat.

—Unes manilles no haurien de ser un enemic invencible.

—I què farà? Que potser em salvarà vostè?

El seu pare es va limitar a somriure.

—El Rhett m'ajudarà, igual que la Tina. —L'Alice no va saber si estava intentant convèncer-se a si mateixa o convèncer el seu pare, però va continuar parlant—. Són la meva nova família.

—Ah, sí? —va dir l'home en un to dolgut—. Em pensava que la teva família era jo.

L'Alice va ser incapaç de respondre. No sabia en quin moment havia deixat d'incloure el pare en el seu concepte de família, però se n'acabava d'adonar.

—Per això vas permetre que m'executessin? —va seguir ell en veu baixa. L'expressió que tenia s'havia tornat desolada—. Necessitaves trobar una altra família?

—No... Jo no...

—És que jo no et feia feliç?

—No, pare! No és...!

De sobte, un cop sec va fer que l'Alice s'incorporés d'un bot. Va mirar al seu voltant, alarmada, buscant l'origen del soroll. No obstant això, la primera cosa que va veure va ser que el pare ja no era amb ella a la sala. S'havia quedat adormida sobre la taula. Amb la respiració agitada, va seguir buscant fins que la seva mirada va topar amb el guàrdia que acabava d'entrar. Duia una petita cantimplora a la mà que es balancejava al compàs dels seus passos. La va deixar sobre la taula, davant de l'Alice.

—Beu-te-la a poc a poc —li va recomanar sense gairebé ni mirar-la—. No crec que te'n portin més.

L'Alice es va esperar que el guàrdia la deixés sola; llavors es va abraonar sobre la cantimplora i hi va fer uns glops amb avidesa. Tot i que tenia molta set, es va obligar a parar. Si el que li havia comentat el guàrdia era cert, s'havia de moderar. Tot i això, va consumir gairebé un quart del contingut.

Al cap de ben poca estona, el cansament la va vèncer i, finalment, va cedir al son amb la mà aferrada a la cantimplora.

* * *

—L'odio... L'odio moltíssim!

El Gabe li va dedicar una mirada de reiull, però no va comentar res.

—Es pensa que em pot donar ordres —va seguir ella, mentre passejava per l'habitació—. Què passa? Que potser soc la seva esclava? He de fer tot el que em demani?

—No és tan dolenta —va murmurar el noi.

—M'obliga a tornar a casa quan vol! Si confiés una mica en mi, em deixaria tornar quan em donés la gana.

Com sempre que l'Àlicia deixava anar frases com aquella, el Gabe es va començar a cargolar una cigarreta mentre feia veure que no l'escoltava.

—*Que visqui a casa seva i sigui la seva filla no li dona dret a controlar-me la vida —segua ella, també com de costum—. Simplement... no em suporta! No sé per què no ho admet d'un coi de vegada! No m'aguanta. I punt.*

Es va aturar uns segons per mirar a través de la finestra de l'habitació del Gabe. Tornava a ploure, cosa que encara la va fer posar de més mal humor; la mare li havia amagat les claus de la moto perquè no sortís de casa i ara hauria de tornar caminant sota la pluja.

—*Si mai tinc fills, no seré com ella —va afegir de mala gana—. Els estimaré molt i deixaré que facin el que els vingui de gust, que siguin qui decideixin ser. No seré... tan mala mare. I no faré que els meus fills sentin el que ella em fa sentir a mi perquè...*

—*Al, em sembla que te n'hauries d'anar cap a casa.*

La noia, que havia planejat un monòleg força més llarg que no pas aquell, es va girar cap on era ell amb una cella arquejada.

—*I per què em surts amb això, ara?*

—*Doncs perquè només has vingut a queixar-te de la teva mare, com de costum. T'adones com en pots arribar a ser, d'esgotadora?*

L'Àlicia s'hauria esperat aquelles paraules de qualsevol persona menys del Gabe. Se'l va quedar mirant amb expressió perplexa i sense saber què dir. L'havia enxampat amb la guàrdia abaixada.

El noi, per la seva banda, va deixar anar la cigarreta a mig acabar sobre la taula i es va posar dret.

—*Ho dic de debò, te n'hauries d'anar.*

—*Però...*

—*Però què? Que no t'estic escoltant? Quan va ser l'última vegada que em vas escoltar tu a mi, Al? Perquè jo és que ni tan sols la recordo.*

Amb un sospir, es va aturar davant de la porta de la seva habitació i la va obrir per ella, que seguia clavada al mateix lloc.

—*Però si està plovent! —va protestar.*

—*M'és igual.*

—És que no et pots comportar com un bon nòvio per una vegada a la vi...?

—Ja n'hi ha prou, Al! —De cop i volta, el Gabe semblava que havia decidit que no estava disposat a aguantar més aquella actitud. Va deixar anar el pom de la porta i es va acostar a l'Alice, enfadat —. No veus que l'única cosa que saps fer és culpar els altres dels teus problemes? Si en passa alguna a casa teva, la culpa és de la teva mare. Si en passa alguna a l'institut, la culpa és de la Charlotte. Si en passa alguna a la nostra relació, la culpa és meva. I així amb tot!

—No és culpa meva que...!

—Sí! Sí que hi ha coses que són culpa teva! Per què et costa tant assumir-ho? Deixa de fugir d'estudi intentant carregar als altres la responsabilitat del teu desastre de vida, perquè, encara que et resulti impossible de creure, tu n'ets la principal culpable.

En aquella ocasió no es va aturar per esperar-la, sinó que va obrir la porta de la seva habitació i va fer un gest impacient, que l'Alícia va obeir sense adonar-se'n. Un cop al passadís, va intentar girar-se per afegir alguna cosa més, però el Gabe li va tancar la porta i li va negar aquella oportunitat.

* * *

L'Alice va obrir els ulls lentament. Algú acabava d'entrar a l'edifici. Potser era el mateix guàrdia? No va trigar a adonar-se que no era ell. Hi havia tres persones que s'apropaven entre els seients del públic. I qui liderava el grup va fer que l'Alice deixés anar un sospir d'alleujament.

—Rhett —va murmurar. Per fi una bona notícia.

Quan va ser al seu costat, l'Alice va estirar els braços mostrant les manilles per recordar-li que encara estava immobilitzada. No obstant això, ell, per l'expressió seriosa que va posar, semblava ser-ne ben conscient. Va observar els canells lligats, però no va dir res. L'Alice va acabar perdent la paciència.

—Què heu decidit? Quan serà el judici?

El Rhett no va respondre. De fet, es va limitar a treure una petita clau de la butxaca i a obrir les manilles. L’Alice es va fregar els canells adolorits i va acceptar la seva ajuda per aixecar-se. Poder estirar les cames per fi va ser molt satisfactori.

Mentre l’Alice se seguia fent un massatge a la pell envermellida, el Rhett va acceptar un petit objecte que li va oferir un dels guàrdies. Sense dir ni mitja paraula, el va alçar i ella va poder veure que era una xeringa plena d’un líquid blau molt estrany. En va treure unes gotetes, li va donar un copet amb el dit i tot seguit es va tornar a girar cap a l’Alice.

Ella va recular, dubitativa.

—Què és això?

—No et moguis —la va advertir.

—No. Digue’m què és.

El Rhett va analitzar la situació abans de fer cap gest als guàrdies, que es van acostar amb rapidesa a l’Alice. Ella amb prou feines va poder reaccionar abans que la subjectessin. Va intentar oposar resistència, sorpresa, però llavors va sentir la punxada al coll. Al cap de poc, una estranya sensació de mareig va provocar que li fallessin els genolls i que hagués de recolzar, sense voler-ho, gran part del cos en tots dos guàrdies. L’última cosa que va veure abans de tancar els ulls va ser el Rhett que deixava la xeringa sobre la taula.

* * *

Amb el rostre mig ocult rere la porta de la taquilla, l’Àlicia va observar el Gabe des de la distància. Parlava amb un reduït grup d’amics amb qui aquells dies solia anar. Semblava que s’ho passava bé. Es va preguntar si preferia estar amb ells abans que no pas amb ella. Una sensació agra se li va instal·lar a l’estómac en comprendre que el més probable fos que sí.

Sense poder-se aguantar ni un segon més, va tancar la taquilla amb força i es va apropar al grup amb passes decidides. S'estaven acomiadant. L'Alícia va anar directament cap on era el Gabe, que va semblar que la percebia fins i tot abans que estigués a la vora. Per l'expressió que va fer, va deixar força clar que no s'alegrava de veure-la.

—No comencis —la va advertir en veu baixa.

—Hola a tu també, eh? O és que ara ni tan sols ens saludem?

El noi va donar un cop d'ull al seu voltant, tens. Ella havia apujat el to de veu i els companys els observaven amb curiositat.

—No és el moment, ni tampoc el lloc —va dir finalment—. Ja ens veurem, Al.

Però ella no estava disposada a deixar-ho córrer tan ràpidament. El va retenir agafant-lo pel colze, i el va obligar a mirar-la. El Gabe va començar a perdre la paciència.

—No pots deixar de parlar-me, així com si res —li va etzibar ella, enfadada—. Soc la teva nòvia!

—Al, deixa'm en pau, de veritat. Això ja no...

—Com et sentiries si fos al revés? No et fotria?

—Que m'ignoresis? Si et soc sincer, ho agrairia bastant!

L'Alícia va perdre una mica de valentia quan va sentir les rialles per sota el nas dels companys. Especialment perquè sabia que una pertanyia a la Charlotte, la noia que li havia fet la vida impossible des que tenia memòria. Va preferir no girar-se i centrar-se només en el Gabe.

—Podem parlar un moment? —va preguntar, intentant sonar més conciliadora.

—No, Alícia. No tenim res més a dir-nos.

—Com pots dir això? Ni tan sols m'has deixat explicar-te res!

—Per què? Perquè tornis a fer-te la víctima i a carregar-me el mort a mi de tots i cadascun dels nostres problemes? —El Gabe es va desempallegar de la mà de l'Alícia, fet que va provocar més rialles per sota el nas. A hores d'ara, semblava que el noi ja ni les sentia—.

Com t'he de dir que em deixis en pau perquè entenguis que no vull saber res més de tu?

L'Àlicia va fer un pas enrere, desconcertada, quan el Gabe la va esquivar per escapolir-se. Es va obrir pas entre els companys que s'havien aturat a escoltar-los, però ella només va poder mantenir la mirada clavada a terra.

* * *

—Quants calés ens en donaran?

L'Alice va voler obrir els ulls, espantada, però una bena l'hi va impedir. Després del primer moment de pànic, es va adonar que també tenia una mordassa i les mans immobilitzades al davant del cos. Va intentar tocar les lligadures amb els dits i es va adonar que tornaven a ser les manilles que havien fet servir a la sala d'actes. Va provar-ho amb les cames i, per sort, va comprovar que les tenia lliures.

Una part d'ella es va voler posar a cridar tot i portar la mordassa, presa del terror. Però no era el moment de deixar-se dominar pel pànic. Primer havia de descobrir on era. Va respirar fondo, mirant de calmar-se, i com que no hi veia es va centrar en la resta de sentits.

Pel soroll i les sacsejades que notava, va deduir que es trobava en un cotxe. Amb molta cura, va moure un peu cap endavant, per descobrir si era a la part del darrere o del davant del vehicle. Quan va xocar amb el fre de mà, va saber que era al seient central del darrere. Això explicaria que tingués una persona a cada banda del cos. Probablement eren guàrdies que la custodiaven.

—I doncs? —va insistir la veu que l'havia despertat. Tenia l'amo d'aquella veu assegut a l'esquerra—. Quants calés ens en donaran?

—No ho sé. —Aquell era el Rhett. Estava assegut a la seva dreta. Sonava molt més distant que de costum.

—No em crec que no ho sàpigues! No has venut mai androides?

—Doncs no, no és el meu passatemps preferit.

—A mi em sembla un pla perfecte, és per a l'única cosa que valen.

Llavors, l'Alice per fi va reconèixer l'amo d'aquella veu. Era el Kenneth. Sense adonar-se'n, va moure el cos cap a la dreta per intentar allunyar-se'n i apropar-se al Rhett. Però aquest últim la va empènyer altre cop cap al seu lloc a l'instant.

No entenia res. Per què el Rhett i el Kenneth eren al mateix cotxe? Què li havien injectat al coll? Aquella substància l'havia deixat inconscient, però a la seva zona havien repetit desenes de vegades que no hi havia cap tipus de sedant que funcionés amb els androides.

—I per què no la portem a Ciutat Capital nosaltres mateixos? —va insistir el Kenneth—. Seria més fàcil. Així no hauríem de dependre que els altres compleixin la seva part.

—Perquè no. —En aquesta ocasió, l'Alice va reconèixer immediatament la veu de la Deane. Probablement era qui conduïa—. Deixa de qüestionar les meves ordres i centra't.

La mordassa li feia molt difícil poder respirar i la calor que feia dins del cotxe encara empitjorava aquella sensació. L'Alice intentava inspirar pel nas, però sentia que no era capaç de fer funcionar els pulmons. A més, una pressió molt desagradable se li havia instal·lat al pit i li impedia pensar amb claredat. Va intentar parlar, demanar ajut, però va ser inútil. Semblava que ningú no s'adonava de la seva angoixa.

El cotxe es va aturar a poc a poc i les portes es van començar a obrir.

—Ja hem arribat —va sentir que deia el Rhett.

Va girar el cap en direcció a la seva veu. Segons el que havia percebut, s'havien quedat sols. Si hi havia algun mo-

ment en què pogués confessar-li que estava de la seva banda, o com a mínim tocar-la per fer-li un senyal que seguia donant-li suport, era llavors. L'Alice va intentar apropar-se per buscar aquella petita demostració de confiança, però l'única cosa que va aconseguir és que li agafés el braç i la fes sortir del vehicle.

I, llavors, la possibilitat que havia estat descartant fins a aquell moment, que el Rhett l'estigués abandonant de veritat, va començar a guanyar pes. Va intentar convèncer-se a ella mateixa que era impossible, que ell mai no li faria mal, que no era com la resta... Però que no l'estaria ajudant en el supòsit que estigués de part seva? Que no intentaria fer-li saber que podia comptar amb ell perquè no tinguéis por?

Va decidir donar-li una última oportunitat només per mantenir l'esperança. Va permetre que la guiés agafant-la pel braç amb la resta del grup sense protestar.

Va sentir unes altres portes de cotxe que es tancaven. El Rhett la va fer aturar a la vora de la font del soroll i la va mantenir al seu costat.

—Ja són aquí —va dir la Deane. La veu li sonava una mica tensa.

Efectivament, diverses persones se'ls van apropar amb molt poca discreció. Anaven xerrant i rient. El grup de l'Alice, en canvi, estava sumit en un silenci rígid. Ella es va acostar una mica més al Rhett, espantada, i ell no la va apartar.

Algú, probablement el líder de l'altre grup, es va apropar. L'Alice va percebre que s'havia aturat just davant seu.

—Bon dia, Deane —va saludar, i l'Alice va reconèixer el Charles a l'instant. De fet, va alçar el cap de cop per buscar l'origen de la veu. Ell va començar a riure—. Vaja, sembla que hi ha algú que es recorda de mi.

—Aquí tens l'androide —va dir la Deane—. En perfectes condicions.

La mà del Rhett la va estirar cap endavant fins que va ser substituïda per una altra de menys coneguda, però més càlida. L'Alice va vacil·lar. El Charles la va subjectar amb més força.

—Perfectes condicions? —va repetir ell—. Calia emmordassar-la i lligar-la? És una androide, Deane, no una assassina a sou.

—És per no haver-nos de preocupar que s'escapés.

—I no t'importa que s'ofegui? Això en rebaixaria força el preu.

L'Alice, que fins llavors havia notat que no li arribava prou aire als pulmons, va poder tornar a respirar bé quan el Charles li va deixar anar el braç per retirar-li la mordassa. Va agafar una profunda glopada d'aire per intentar alleugerir la pressió que sentia al pit i a poc a poc va anar recuperant l'alè.

—Vull la meva recompensa. —La Deane va trencar el silenci que s'havia format.

—La teva recompensa? Qui la portarà a la capital seré jo, no pas tu.

—Però jo te l'he entregat.

El Charles, que l'havia tornat a agafar pel braç, va donar copets amb un dit sobre seu com si s'ho estigués rumiant.

—Tot i que te la voldria donar, estimada Deane, no la tindrè fins que no entregui la noia.

—No és una noia —va puntualitzar el Kenneth.

—Ah, no? —La veu del Charles va sonar sorneguera—. I què és?

—És... una màquina.

—I tu no ets un geni, això està clar.

—Silenci —va xiuxiuejar la Deane al seu alumne abans de tornar a centrar-se en el Charles—. És la primera sortida que fan. —Aquesta va ser tota la justificació que va donar.

—Doncs quin equipàs que tens! Un novell, el Caratallada

i tu, que ni tan sols necessites malnom per semblar tot un acudit.

—Tanquem el tracte o no? —va interrompre ella, clarament molesta.

—Suposo que sí.

—Esperaré notícies teves.

L'Alice no va ser del tot conscient de la situació fins que el Charles no la va ficar dins del cotxe i va tancar la porta. Fins llavors, havia estat esperant que el Rhett fes alguna cosa per salvar-la, el que fos, però semblava que se n'havia anat amb la resta de la colla.

Ni tan sols estava segura de com s'havia de sentir quan el Charles, que se li acabava d'asseure al costat, va deixar anar un sospir i va començar a afluixar-li la bena dels ulls.

—Arrenca —va manar al conductor mentrestant—. Només tinc ganes d'arribar a casa i ajeure'm al llit per no fer absolutament res de profit en tot el que queda de dia.

Qui fos que hi havia als seients del davant van començar a riure, però van obeir l'ordre i van engegar el motor del cotxe. Un cop en moviment, el Charles per fi va treure la bena dels ulls a l'Alice.

—Millor, oi que sí?

Ella va mirar al seu voltant. Encara estava marejada per culpa del líquid blau.

—On...?

—Aviat arribarem al campament de caravanes.

Aquella no era la resposta que buscava i tots dos ho sabien. L'Alice va suposar que no n'hi donaria cap altra, així que es va limitar a observar les dues persones que hi havia al davant. La que conduïa era una noia no gaire més gran que ella, amb els cabells foscos i rapats pels costats. El copilot era un paio d'uns trenta anys que cantussejava una cançó que sonava pels altaueus.

I després hi havia el Charles, que la mirava amb una expressió despreocupada. Seguia tenint aquella bellesa estranya i magnètica característica dels andròides. Cabells castanys fins a les espatlles, no gaire ben pentinats; una mandíbula marcada i coberta per una barba de pocs dies; ulls clars, d'un to castany que s'acostava al daurat, i un mig somriure encantador. Duia la mateixa gavardina marró que l'última vegada que s'havien vist.

—Encara estàs marejada pel líquid blau? —va preguntar.

L'Alice va haver d'escurar-se el coll abans de poder parlar. Notava la gola molt seca.

—Saps què és? —va aconseguir pronunciar.

—Si el que vols és una explicació tècnica, has trucat a la porta equivocada. L'única cosa que sé és que en diuen sedant blau i que és l'únic que pot adormir un androide. No sé d'on ha sortit, però va començar a circular fa uns quants mesos. Em pregunto com deu haver arribat a les mans de la Deane.

Li va fer l'ullet, divertit, com si estigués insinuant alguna altra cosa. Però en aquell moment l'Alice no estava per posar-se a analitzar res.

—Em portaràs a la capital?

—Quan arribem, em pots preguntar el que vulguis. —Es va treure alguna cosa de la butxaca de la gavardina. Una cigarreta cargolada a mà, com en el somni. La va encendre amb un llumí i hi va fer una pipada—. Mentrestant, gaudeix del paisatge.

La veritat és que ho va intentar, però el mareig continuava, així que va anar fent becaines al llarg de tot el trajecte. Quan van haver arribat al campament, no estava gaire segura si s'havia quedat realment adormida en algun moment. Ell la va ajudar a baixar del cotxe i, estirant-la per les manilles, van recórrer aquell indret. Era una petita esplanada amb cinc caravanes col·locades en cercle, de manera que formaven una mena d'escut per a tots

aquells que preparaven una foguera al mig. Els companys del Charles duïen roba de tota mena i de tots colors, reien de manera escandalosa i la majoria també fumava. El que més cridava l'atenció eren els pentinats d'aquella gent: alguns portaven mig cap rapat, d'altres tenien flocs de cabells de colors cridaners i n'hi havia que se'ls recollien d'una manera estranya. L'Alice els va observar amb una certa fascinació mentre s'hi acostava.

El Charles no es va aturar fins a arribar a una de les caravanes que formaven el cercle. A diferència de les altres, el blanc original havia estat substituït per una demencial capa de diversos colors que no seguien cap patró. Semblava que, simplement, algú havia decidit utilitzar diversos pots de pintura de manera totalment aleatòria.

—T'agrada? —va preguntar ell en notar que l'Alice examinava la caravana.

Ella va tòrcer una mica el gest, fet que va provocar una riallada en el noi.

—Si se t'acut alguna idea de decoració, t'escolto, soc tot orelles.

Sense afegir res més, va obrir la porteta de la caravana i va fer un gest cap on era ella. L'Alice, després de dubtar-ho un instant, va decidir obeir i entrar.

Potser per fora no semblava gran cosa, però per dins era força àmplia. El terra era vermellós, mentre que les parets i el sostre de volta eren blancs. A la part del davant hi havia els comandaments de conducció; just després d'aquella zona, un sofà i una taula marró i una diminuta cuina amb el que semblava un petit televisor.

—T'agraden les antiguitats? —va preguntar ella, assenyalant-lo.

El Charles, que acabava d'entrar, va fer una ganyota.

—No. Ens el van donar en un intercanvi i me'l vaig quedar. Ningú més el volia.

L'Alice va seguir amb la inspecció i, a part d'una porta que devia conduir al lavabo i dos finestrons no gaire més grans que la seva mà, tan sols hi havia un llit doble amb llençols de ratlles liles i grogues molt vells. No hi havia dubte que al Charles li agradava envoltar-se de colors ben vius.

—Ah, sí. —El noi va furgar dins la butxaca i en va treure una petita clau platejada—. Suposo que deus preferir que te les tregui, oi?

L'Alice va assentir a l'instant i li va oferir els canells. Tornava a tenir les mateixes marques vermelles d'abans. Se les va fregar serrant els llavis.

El Charles, mentrestant, havia llançat les manilles a sobre del llit i s'havia tret la gavardina per deixar-la sobre el respall del sofà. A sota, només duia una samarreta blava fina i ajustada amb unes mànigues que li arribaven fins als colzes i li marcaven unes espatlles i uns braços musculosos. Va obrir la nevera cantussejant una melodia i, al cap d'uns segons, va treure'n el que semblava alguna cosa dolça.

Com que ella no s'havia mogut, després del primer mos n'hi va oferir la resta.

—Tens gana?

—Si menjo res, ho vomitaré.

—Ah. I et quedaràs aquí dreta tota la nit? Se't farà eterna. Val més que et posis còmoda. Com si fossis a casa teva.

—No em vull posar còmoda. —La lucidesa començava a tornar al cap de la noia, que es va passar les mans per la cara—. Vull saber què està passant.

El Charles la va mirar uns instants, com si la resposta fos més que òbvia.

—T'han venut, estimada.

L'Alice parlava més de vint-i-cinc idiomes i es feia entendre força bé en tots ells. Ni tan sols ella coneixia el nombre de paraules que era capaç de pronunciar. I, tot i això, després

d'aquella afirmació, l'única cosa que va trobar dins del seu extens catàleg va ser un simple:

—Eh?

—Ciutat Capital els va donar unes quantes oportunitats d'entregar-te i van negar saber res de tu. Si t'haguessin venut directament ells, els qui manen s'haurien pensat que t'havien estat encobrint fins ara. Per això m'han escollit com a intermediari. Et porto jo sense aixecar sospites i tot seguit em reparteixo la recompensa amb els de la teva antiga ciutat. I tothom content!

Pràcticament estava dient que la seva sentència de mort era un fet, però no semblava estar gaire preocupat.

—I penses fer-ho? —va preguntar ella—. M'entregaràs?

—Se t'acut cap idea millor?

—Podries deixar-me anar.

—Per enemistar-me amb tothom i, a més, quedar-me sense recompensa? Hauràs d'afegir sucre a l'oferta, estimada.

L'Alice no va poder evitar sentir-se traïda.

—Van ser ells qui van envair la nostra zona, Charles!

—Aquella no és la meva zona.

—Ets el 49. Ets un androide. És la teva zona, t'agradi o no.

Com que el Charles no va oferir cap tipus de resposta, es va tornar a mirar a si mateixa. No estava lligada i ell no s'havia molestat a tancar la porta de la caravana.

—No et preocupa que surti corrent? O que hagi vist on vius?

—Ja t'he dit que demà t'entregaré. Probablement aquest serà l'últim lloc on dormiràs en la teva vida.

—No has contestat a la primera pregunta.

—No, no em preocupa. Siguem francs..., on aniries?

L'Alice es va deixar caure sobre el sofà sense adonar-se'n. Va recolzar les mans als genolls, intentant pensar, però no se li acudia cap resposta. A la seva ciutat no era benvinguda, la

seva antiga zona estava devastada i, si fugia, tard o d'hora moriria o l'inxamparien.

—Ho podria fer —va insistir, més per a si mateixa que no pas per a ell—. Podria sobreviure pel meu compte una temporada, fins que les coses es calmessin una mica. I després tornar a casa...

—A casa? Amb els teus amics? Amb el de la cicatriu?

L'Alice va tensar les espatlles sense ser-ne conscient.

—No parlis del Rhett.

—Mira..., em sap greu haver de ser jo qui t'ho digui, però t'ha entregat. Val més que l'oblidis. Els humans no desenvolupen sentiments gaire forts pels de la nostra espècie, això està demostrat.

—I tu què saps! Ell no és...

—No és com els altres, oi? —En Charles va sospirar—. Sí, jo solia pensar com tu. Fins que vaig passar una temporada entre humans i em vaig adonar que, d'alguna manera, tots són iguals.

—Tu no saps res.

El Charles va tornar a obrir la nevera, però en aquesta ocasió en va treure una ampolla a la qual havien arrencat l'etiqueta i que contenia un líquid ataronjat. Va deixar dos gots petits al centre de la taula i els va omplir.

—Té. És la teva última nit, però ningú no ha dit que hagi de ser avorrida.

—Què és això? Un psicotròpic?

El Charles va haver de parpellejar unes quantes vegades en sentir aquesta última paraula.

—Un... què?

—Droga. Alcohol. Ja m'havien dit que els de les caravanes preneu substàncies d'aquesta mena.

—Això t'han dit? —La idea va semblar que el divertia—. Sí, és alcohol. Tu tries si el vols tastar o no. —El Charles es va

beure el seu got sense parpellejar i va seguir parlant—. Com et deia, no t'ho prenguis com a res personal. Si t'han abandonat és perquè forma part de la seva naturalesa. És normal que els sigui difícil confiar en alguna cosa que amb prou feines coneixen.

—Potser el Rhett no sabia el que deia.

—Oh, ho sabia de sobres. No és el primer androide que m'entrega.

Per algun motiu, això li va doldre més que la resta de la conversa. No es podia imaginar el Rhett venent-ne un dels seus. Amb ella sempre havia estat tan... obert de mires... Tan comprensiu. Aquella mateixa persona havia venut androides tot i saber el que els feien quan arribaven a la capital? Era impossible.

No obstant això, l'havia entregat. Per molt que intentés buscar excuses, justificacions o possibles significats ocults, ho havia fet. I, per si no fos prou, havia tingut diverses oportunitats de fer-li saber que estava de la seva banda, però no les havia aprofitat.

A mesura que anava assumint la realitat, els sentiments de tristesa i humiliació s'anaven fent cada vegada més intensos. Però, per sobre de tots, encara que havia cregut que hi predominaria la ràbia, només hi havia decepció. D'alguna manera, havia confiat en ell. I també en la resta. La Tina també havia estat conxorxada per entregar-la? I el Jake i la Trisha? Recordava haver-se burlat unes quantes vegades del concepte de «trencar el cor». Ho havia vist en unes quantes pel·lícules del Rhett. En aquell moment, va pensar que per fi es podia fer una idea de la raó per la qual ho descrivien d'aquella manera.

—Tant de bo m'haguessin matat aquella nit —va desitjar en veu baixa.

El Charles la va mirar, sorprès, però ella no va afegir res.

Si no s'hagués escapat, tant ella com la 42 haurien seguit a

l'habitació al costat dels altres. S'haurien mort, sí, però la seva companya no hauria patit tant. L'Alice no hauria anat mai a Ciutat Central, els de la capital no l'haurien atacat i tots els que havien mort en l'assalt seguirien vius. Si s'hagués quedat al llit aquella nit, si no hagués tingut problemes per adormir-se i no hagués sentit res... Va tancar els ulls amb força, desitjant poder tornar al passat i canviar totes i cadascuna de les seves decisions, però era impossible.

—Lamento haver de ser jo qui t'obri els ulls —es va disculpar el Charles—. Al cap i a la fi, no em caus malament.

—Amb prou feines saps res de mi —va dir ella en veu baixa.

—Tots dos som andròides prou idiotes per relacionar-nos amb humans. Jo diria que ja tenim força en comú.

L'Alice va agafar el gotet que li havia ofert i, després de pensar-s'ho un instant, se'l va apropar als llavis. Deixava anar una aroma molt particular i forta, força desagradable. Amb cara de desgrat, el va tornar a deixar sobre la taula.

—Puc sortir d'aquí dins? —va preguntar directament.

El cert és que esperava un no rotund, però el Charles la va acompanyar a l'exterior sense dir res. S'havia fet fosc i la foguera que abans havia vist que encenien ara il·luminava tota la circumferència que dibuixaven les caravanes. La gent anava amunt i avall tranquil·lament, transportant plats de menjar i ampolles d'alguna cosa que no semblava aigua, sinó més aviat l'alcohol que el Charles li havia ofert. Un petit grup, en aquells moments, arrossegava un tronc gruixut per col·locar-lo al costat de la foguera i asseure-s'hi. I n'hi havia dos més una mica més enllà.

—Vols anar amb ells? —va preguntar el Charles.

—No els estranyarà la companyia d'una presonera?

—Aquí no som tan primmirats com a les ciutats —li va assegurar, divertit, mentre se li avançava—. Som-hi.

Tan bon punt van veure aparèixer el Charles, els companys es van apartar per deixar-los lloc a tots dos. No semblaven estranyats de veure-la. La noia que repartia el menjar li va donar un cop d'ull mentre oferia un plat al Charles. Tenia la pell fosca, duia els cabells rapats a un costat del cap i les puntes de diversos flocs eren de color rosa. Però el que més va cridar l'atenció a l'Alice i li va provocar un formigueig a l'estómac, no obstant, va ser que portés unes mitenes negres gairebé idèntiques a les que feia servir el Rhett.

—T'agraden els ous remenats? —va preguntar la noia amb veu monòtona, com si estigués avorrida.

L'Alice, tot i que no sabia gaire bé què era, va fer que sí amb el cap. Sabia què era un ou i també una gallina, però no recordava haver menjat cap de les dues coses mai a la vida. Quan li van haver donat una forquilla i un plat, va comprovar que es tractava d'una massa grogosa i cremosa acompanyada del que semblava carn seca i un tros de pa dur. Mentre l'Alice ho analitzava tot meticulosament, el Charles, al seu costat, menjava com si no ho hagués fet feia anys.

—Llavors... —va començar a parlar el noi que estava assegut a la seva altra banda, un nano potser una mica més jove que ella i extremament prim—. Ets un androide d'aquells?

—Un *androide d'aquells*. —El Charles va esclafir a riure.

—Sí —es va limitar a dir l'Alice mentre clavava una mossegadeta al pa dur.

No n'havia estat conscient fins llavors, però la veritat és que tenia gana.

—Per què ens van avisar que anéssim amb compte amb ella? —va preguntar la noia, que encara repartia el menjar. Va deixar anar un esbufec despectiu—. Només és una nena esprimatxada.

Això va ofendre l'Alice una mica més del que calia. No era cap nena.

—De debò? —El Charles va sacsejar la forquilla—. D'això res. Tu no has vist com dispara!

—I tu sí?

La veritat és que l'Alice també s'ho acabava de preguntar. Com sabia el Charles que disparava bé si no l'havia vist mai?

—És clar que no, però els rumors s'escampen com la pólvora. La van ascendir del grup de principiants al d'avançats. Quanta gent ho pot dir, això?

Allò sí que va semblar que els impressionava; en mirar-la, ara els ulls d'aquella gent mostraven respecte. Ella va continuar menjant en silenci. Els ous remenats van resultar un plat deliciós.

—Els de les ciutats són una colla de tous —va opinar un noi que seia en un altre dels troncs—. No et pots fiar del seu criteri.

N'hi va haver uns quants que hi van estar d'acord. Tous? Pel context, l'Alice ho va atribuir a debilitat i de seguida li va venir la imatge dels científics. Com els qualificarien, a ells?

—Sí —va estar-hi d'acord la noia dels flocs roses. Va fixar la mirada en l'Alice i va afegir—: A mi em segueix semblant poca cosa.

No va poder determinar si era perquè semblava que se'n fotia, perquè ja li quedava poc per perdre, o perquè, simplement, necessitava descarregar la seva ràbia contra algú, però l'Alice no es va poder reprimir.

—Com et dius? —li va preguntar.

—Yin. I tu? Quin és el teu numeret?

—Em dic Alice. —No li va permetre seguir parlant abans de prosseguir—. Te'n surts bé, amb les armes, Yin?

—Soc la millor d'aquí. Si no t'ho creus, pregunta-ho a qui vulguis.

El Charles, com si s'hagués sentit identificat amb aquella afirmació, va assentir per donar-li la raó.

—Doncs jo era de les millors de la meva ciutat.

—Què vols dir amb això? M'estàs desafiant?

Els qui hi havia al voltant van començar a aplaudir, cosa que va fer que l'Alice perdés una mica de força de voluntat. La Yin, en canvi, va esbossar un gran somriure i va començar a animar-los.

—El robotet vol apostar amb mi!

—Apostar el què? —va preguntar l'Alice, una mica perduda.

—Quan desafies algú, tots dos heu de posar alguna cosa en joc —va explicar el noi escarransit—. Qui guanya, s'endú totes dues coses.

—Suposo que la meva aposta no pot ser la meva llibertat, oi?

El Charles va començar a riure.

—Què més voldries!

La Yin es va girar en aquell moment i va examinar l'Alice de cap a peus fins a aturar-se en aquest darrer punt. Va semblar que l'analtzava uns instants abans de decidir-se.

—Vull les teves botes —va declarar.

—No puc escollir jo el que m'hi jugo?

—No. Tu escull el que aposto jo, robotet.

Es va mirar les botes, plena de dubtes. Eren bones. I havien estat de les primeres coses que havia rebut a la ciutat, gairebé com un símbol de l'inici de la seva nova vida. No se'n volia desprendre. Però, al mateix temps, ara no es faria enrere perquè llavors seria el motiu de mofa del campament. Encara que només hi anés a passar unes quantes hores.

—D'acord —va acceptar l'Alice, finalment, assenyalant-la—. Jo vull els teus guants.

La Yin va fer un posat contrariat. Va aixecar la mà, i els va ensenyar, i la gent va semblar tan estranyada com ella.

—Unes mitenes? —va preguntar el Charles—. Pots triar el que vulguis. Fins i tot la seva arma.

—Vull aquests guants.

—Com tu vulguis. —La Yin no hi va donar més voltes—. Anem directes al tema que ens interessa, no et sembla?

Van apartar un dels troncs per col·locar-hi unes quantes caixes i barrils de fusta, amb ampolles de vidre buides al damunt. N'hi havia que estaven en posicions elevades, d'altres, pràcticament a terra, i unes quantes tombades, de manera que fossin més difícils d'encertar. La gent havia fet una rotllana per deixar la zona lliure. L'Alice i la Yin es van col·locar, alineades, a uns quants metres de distància. A totes dues se'ls va entregar un revòlver amb cinc bales, així que aquells eren els intents de què disposarien. Qui encertés més ampolles, guanyava. No era gaire complicat.

—Encara ets a temps de desdir-te'n i quedar-te amb les teves precioses botes —li va recordar la Yin mentre col·locava els peus sobre la línia.

L'Alice no va respondre. Estava molt ocupada canalitzant totes les seves frustracions en aquelles ampolles. Això l'ajudaria a aguditzar la punteria.

—Preparades, senyoretetes? —va preguntar el Charles al seu darrere.

—Dona ja l'ordre —va rugir la Yin, impacient.

—Mare meva, quin caràcter! —Sense més preàmbuls, el Charles va alçar una mà i va tornar a abaixar-la a gran velocitat—. Quan vulgueu!

L'Alice no va reaccionar a temps i la Yin va disparar a la primera ampolla, la que estava més a la vora. El so li va fer fer un bot i, llavors, el cos li va començar a funcionar de manera automàtica. Va subjectar bé l'arma, va buscar amb la mirada i va prémer el gallet. Una ampolla relativament fàcil va esclatar amb la bala.

—Un a un! —va cridar algú.

El cert és que l'Alice no recordava que tenien públic. Esta-

va molt concentrada i només mirava fixament les ampolles, tot desitjant buidar-los el carregador al damunt. Les mans li tremolaven amb una ràbia que semblava guiar-la.

Va engegar un altre tret. No es va aturar a comprovar si l'havia encertat; va buscar un altre objectiu. I un altre. I un altre. I un altre més. Va tornar a prémer el gallet, però un lleuger clic li va indicar que s'havia quedat sense munició. Ho va intentar dos cops més, furiosa, fins que es va adonar que tothom s'havia quedat en silenci. Va parpellejar i va tornar a la realitat, i per fi va ser conscient del que havia passat.

Havia disparat a les cinc ampolles sense aturar-se. La Yin, sorpresa, havia estat incapaç d'esgotar les seves bales.

—Ha guanyat el robotet! —va cridar algú en aquell instant.

L'Alice va intentar girar-se, però només va poder fer un crit quan una altra persona se li va apropar i la va agafar dels genolls per alçar-la. Lluny de compartir els riures i els victors, va començar a cridar perquè la deixessin a terra. Ara bé, els habitants de les caravanes se la passaven d'uns braços a uns altres i se l'asseien a les espatlles i la llançaven enlaire. Va arribar a creure que els vomitaria a sobre, però, per sort, d'alguna manera, va aconseguir posar els peus altre cop a terra. Al terra còmode i segur.

I, enmig del caos, la Yin se li va apropar amb les dents serrades i li va llençar les mitenes a la cara. L'Alice va fer un gran somriure, que fins i tot se li va eixamplar encara més quan se les va haver posat.

L'aposta va ser la casella de sortida dels duels aquella nit i l'Alice també va començar a celebrar les victòries dels següents participants. Fins i tot es va animar a aixecar-los enlaire, encara que no tingués gaire força. Sense adonar-se'n, va acabar oblidant el Rhett, la seva antiga ciutat i el que passaria l'endemà. No. Aquella nit no se sentia com una presonera, sinó com un membre més d'aquella estranya família.

Ja havien passat unes quantes hores quan l'Alice va entrar a la caravana del Charles, que s'havia retirat abans. El va trobar llegint uns papers. Va semblar divertit quan ella es va estirar a terra i s'hi va quedar, abraçada a una ampolla d'alcohol.

—Al final l'has tastat? —va preguntar.

—Sí, però ni tan sols recordo quan. Ni com... —Va deixar anar un riure fluix—. Em sembla que no m'ho havia passat mai tan bé.

—Ja et vaig dir que si mai em visitaves et divertiries.

Ella va començar a riure amb ganes, va deixar l'ampolla a una banda i va estirar els braços i les cames. Semblava una estrella de mar.

—Hauries de dormir —va suggerir el Charles, llavors—. Demà és el teu gran dia.

—El meu gran dia? No tens ni idea del que els fan, als androides defectuosos com nosaltres, oi?

El Charles la va mirar, curiós.

—Tu sí que ho saps?

—A tu només et van expulsar de la zona. Et van tallar la mà, sí, però això no és res.

—Ah, no? Vaja, i què li faran a una pobra androide com tu que sigui pitjor que perdre una mà?

—En el millor dels casos, em dispararan a l'estómac i tot s'acabarà ràpid. Sense dolor i sense sofriment. En el pitjor... em desconnectaran per veure quins errors ha patit el meu nucli. I m'ho arrencaran tot. Els records, les habilitats, les emocions, els sentiments... Tot.

—I això et sembla pitjor que quedar-te manc?

L'Alice va girar lentament el cap en la seva direcció, ofesa.

—Sí, molt pitjor.

—Per què?

—Perquè què et queda, si t'ho arrenquen tot?

—La vida.

—I de què serveix viure emocions, sense records i sense sentiments? Vius una vida de debò o només ets un recipient buit?

—Caram, vols que ens posem filosòfics? Perquè per continuar amb aquesta conversa necessitaré emborratxar-me.

L'Alice, sorprenentment, va deixar anar una rialla totalment sincera i va clavar la mirada altre cop al sostre.

—Això que t'he dit... és el que em solia repetir el pare. Que el que diferencia els humans dels andròides és que ells tenen sentiments, records i emocions, i nosaltres no. Però ara em fa molta por perdre la meua identitat i se suposa que un andròide no hauria de sentir por... Cada vegada estic menys segura de quina és la diferència entre ells i nosaltres.

Va deixar passar uns segons de silenci en què l'alcohol va seguir fent-li efecte. Es va preguntar com se sentiria l'endemà, si és que acabaria sentint-se de cap manera. Aquella nit, estirada a terra, rient, borratxa, podia ser qui volgués; però al matí, quan sortís per aquella porta, s'hauria de tornar a enfrontar a la realitat.

—No dormiré —es va decidir llavors—. Vull gaudir dels meus records unes hores més.

—Fes el que et doni la gana, però no t'allunyis de les caravanes. T'asseguro que no t'agradaria topar-te amb els salvatges tu sola.

—No et preocupis. —L'Alice va somriure amargament—. No tinc enlloc on anar.

Ni tampoc res a perdre.